

Danskere

NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

Danskere udgaar Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargaang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til "Danskernes" Kontor.

Naar Lærerne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Gavn.

Marf. Iffe mindre end tre Artikler modtog vi i Gaar Eftermiddags, hvis Indholdere bad om Plads i dette Nr. Men Pladsen var allerede optaget og Tiden for langt fremstreden til, at vi kunde imødekomme disse vore Benneres Anske. Hvad man vil have i Bladet den paafølgende Onsdag, maasaa affendes faa tidligt, det kan komme os i Gænde Mandag. Vi maa jo vide mindst en Dags Tid i Forvejen, hvad vi skal leve i Spalterne.

Red.

„Det, der bestaar“. Efter at jeg var færdig med Gennemgaelsen af Apostolens Gænger i denne Spalte, skrev jeg til flere Embedsbrødre og bad om Raad — 1) om jeg skulde fortsætte denne Spalte? og 2) hvad jeg saa skulde tage fat paa at skrive om i den? Jeg har, da dette skrives, faaet Svar fra alle dem, jeg skrev til, med Undtagelse af een, og de, der har svaret, raader enstemmig til at fortsætte denne Spalte, hvad der stemmer med min egen Tanke; men angaaende Punkt 2 er Svarene forskellige, saa jeg iffe endnu har kunnet bestemme, hvad jeg skal tage fat paa. Gaaber dog, at jeg skal faa gjort Valg, saa jeg kan begynde i næste Nr.

A. M. A.

En Indsender i „Lutheraneren“, skriver en B. Dahl i dette Blads Nr. 37, især sig foraret over Udtrykket „norriske Bedringer“. Ja, de er slemt, mener B. D., men det værste er dog, at Tilstanden er saadan. Hvad er de Mennesker, som vender sig bort fra Gud, foragter Bibel, Kirke og Kristendom, og lever i aabenbare Rødses Gænger, om iffe Hedninger? For den Slags Mennesker iffe „højet Anse for Baal“? Jo, desværre, og at lige, at „Gud har sine blandt disse“, det er at tilkærte Skæden mellem Djævelen og Mærkets Rige, hvilket er Verdens Bis, saa der ingen hynlig Korffel skal være.

Dele Jordens Befolkning tæller ifølge det kgl. statistiske Bureaus geografiske Seftab i Wien 1800 Millioner. Over Halvdelen af disse Mennesker, nemlig 910, Millioner bor i Asien. Rigtigst er Tallet for Asiens Befolkning kun tilnærmelsesvis rigtig, da en virkelig Folkestilling iffe har kunnet lade sig gennemføre hvorteen i det Indre af Asien eller i Mellemøstens Bjergene. — Europa har 470 Millioner Indbyggere, Nord- og Sydamerika 182 Millioner, Afrika 160 Millioner og Australien ca. 60 Millioner. Ogsaa for Australiens Befolkning bedes det bemærkes, at den iffe er den tidligere angivne.

Da Bryan var Statssekretær eller udenrigsminister, fik han sin Søn udnævnt til en Stilling i Justitsdepartementet, og sin Svigerdatter til en Stilling i Finansdepartementet.

McAdo, Finansministeren, har sat to af sine Sønner paa Regeringens Gænger. Der blev gjort Plads for Minister Daniels's Broder i Justitsdepartementet.

D. C. Roper, første assistende Generalpostmester indtil for kort Tid siden, havde for en Tid tre af sin Familie ved Regeringens „seed trough“.

Speaker Clarks Søn gaves en \$4000 sine kure (Embeds) ved Indtægt uden Forretninger.

En Søn af Senator Doerman fra North Carolina holder en \$2,500 Regeringspost og hans Datter en Stilling, der betaler \$1,440 om Maaned.

Senator Gore fra Oklahoma og Broder er paa Uncle Sams Gænger.

En Søn af Senator Tilman er paa Alaska-Jernbane-Kommissionen. Senator O'Gorman opnaaede for sin Svigerdatter det Embeds som Kollektor i New York Gaan.

En Søn af kongresmand Pau fra North Carolina drog \$1600 om Maaned, medens han studerede ved et College og gjorde aldeles intet for Regeringen, indtil hun — iffe en Demokrat — gjorde Indsigelse.

Ovenstaaende er meddelt efter „Toledo Blade“. Saadant er jo noget, der kan underlægges, og kan Demokraterne modbevise det, saa har de en god Anledning dertil. Men det er altsammen noget, der vedkommer Valgerne, Ojftentligheden.

Der siges intet om Utrofskab eller Udgytighed i Embedsforretningen og intet om „Graft“ uden i de Tilfælde, hvor der er Tale om Sinefure eller Løn uden Forretning eller Arbejde for Regeringen.

Men — det anses overalt i den civiliserede Verden for ufønmelig at en højtstaaende Embedsmand at foretrække sine nærmeste Slagtinge, naar det er andre, der lige saa godt kan sulte.

Endfige saa for Demokraterne, der har klaget saa haardt over sligt hos Republikanerne.

Den politiske Kampagne.

Der er noget ved den politiske Kampagne her i Landet, som mange forarges over, og som andre i det mindste iffe synes om.

Men — lad os tænke os lidt om — kan det være anderledes? Er iffe netop dette, at det ene Parti kritiserer, bedømmer det andet, for dets Administration efter i Sammenhæng, et Gode, en Vælgelse for Landet og Folket?

Det republikanske Parti var i lang Tid betroet Styrelsen af Statskassen, og hver Gang et nyt Præsidentvalg stod for Døren, var det Genstand for ubarmhjertig Kritik, og det var i sin gode Orden.

De, der betroes de høje Embeds i Landet, fordrer man med Rette af, iffe blot, at de er gode Mand og lægger god Villie for Dagen i deres administrative Virksomhed, man fordrer ogsaa mere, man fordrer Dygtighed, Statsmandsskab.

Det er meningsløst at være skamfuld i Bedømmelsen af en Statsmands Virksomhed. Det er Ulykke, Dygtighed, Soglighed, Grundighed, det her kommer an paa.

I 1912 fik det republikanske Parti sin grundige Omgang, og baade det og Landet i sin Hælfed fik en Følelse af, ja blev overbevist om, at intet Parti har Privilegium paa de politiske Stillinge her i Landet.

Der fordes Ulykke, Dygtighed, Streltalent, Uegnemttighed, Genfjendstagen til Landets og Folkets Bedste.

I Ar er det det demokratiske Parti, der staar for Tur. Det har været betroet Styrelsen af Landets politiske Anliggender de sidste fire Ar, en Præsidenttermin, nu skal dets Administration bedømmes.

At gøre dette, det er iffe Svært; men — Gvermand skal jo være med at bestemme, hvem der skal administrere Landets politiske Anliggender de næste fire Ar.

Bevge de store Partier — de mindre forbigaaet — har valgt hver sin Fætre i den politiske Kamp, hver sin Præsidentkandidat, og nu gælder det Bedømmelsen af Styreprincipper og deres Gennemførelse i Praksis.

Og er saa Republikanernes Kandidat og i det hele taget dette Partis ledende Mand i Stand til indgaaende og retfærdigt at bedømme Modpartiets Administration?

De har en Chance til at forjætte det; men Demokraterne har altsamt samme Chance til at forjætte den Administration, det har givet Landet de sidste fire Ar.

Det republikanske Parti udsætter sig selv ved at angribe den udbæverende Styrelse. Gaar det over Stregen og bedømmer Modpartiet uretfærdigt, saa staaber det sig selv og giver Demokraterne Baaden i Gænde.

Sagen er den, at Valgerne Landet over følger nogenlunde med, hvad begge Partier giver til Bedste. Det er os Valgere, der høster Nyttens af den Kamp, der føres.

Der er særlig eet, der er kommen frem under Kampagnen, og som iffe tjener til det demokratiske Partis, iffe engang til Bryans, Nos. Partiet har stadig talt ind i Republikanismen, eller dette, at de iffe giver deres Slagtinge fede Statsmeder, og saa finder vi, at dets Mand har gjort sig skyldige i følgende:

„Da Bryan var Statssekretær eller udenrigsminister, fik han sin Søn udnævnt til en Stilling i Justitsdepartementet, og sin Svigerdatter til en Stilling i Finansdepartementet.“

McAdo, Finansministeren, har sat to af sine Sønner paa Regeringens Gænger. Der blev gjort Plads for Minister Daniels's Broder i Justitsdepartementet.

D. C. Roper, første assistende Generalpostmester indtil for kort Tid siden, havde for en Tid tre af sin Familie ved Regeringens „seed trough“.

Speaker Clarks Søn gaves en \$4000 sine kure (Embeds) ved Indtægt uden Forretninger.

En Søn af Senator Doerman fra North Carolina holder en \$2,500 Regeringspost og hans Datter en Stilling, der betaler \$1,440 om Maaned.

Senator Gore fra Oklahoma og Broder er paa Uncle Sams Gænger.

En Søn af Senator Tilman er paa Alaska-Jernbane-Kommissionen. Senator O'Gorman opnaaede for sin Svigerdatter det Embeds som Kollektor i New York Gaan.

En Søn af kongresmand Pau fra North Carolina drog \$1600 om Maaned, medens han studerede ved et College og gjorde aldeles intet for Regeringen, indtil hun — iffe en Demokrat — gjorde Indsigelse.

Ovenstaaende er meddelt efter „Toledo Blade“. Saadant er jo noget, der kan underlægges, og kan Demokraterne modbevise det, saa har de en god Anledning dertil. Men det er altsammen noget, der vedkommer Valgerne, Ojftentligheden.

Der siges intet om Utrofskab eller Udgytighed i Embedsforretningen og intet om „Graft“ uden i de Tilfælde, hvor der er Tale om Sinefure eller Løn uden Forretning eller Arbejde for Regeringen.

Men — det anses overalt i den civiliserede Verden for ufønmelig at en højtstaaende Embedsmand at foretrække sine nærmeste Slagtinge, naar det er andre, der lige saa godt kan sulte.

Endfige saa for Demokraterne, der har klaget saa haardt over sligt hos Republikanerne.

Danskere i politik

Denne Sag, da skal han nok faa de fornødne Oplysninger.

Jeg skal dog indbyrdes følgende Bemærkning af et privat Brev fra Mrs. Vigaard til en Veninde: „Vi tror, at her er en Gæring for os at øve i Brisbane, blot det lader sig gøre at faa de fornødne Midler, saa det bliver muligt for os at faa Opholdet.“ Mon disse Ord behøver Kommentar?

Men hvad siger „de Folk, Pajt, Vigaard arbejder iblandt?“ Det ved vi noget om. I Marsberetningen for 1916 Side 60—62 læses en længere Skrivelse fra Mr. A. A. Valger, Sekretar for Menigheden i Brisbane. Der staar, at Menigheden har lovet Pajt, Vigaard 50 Bund Sterling i aarlig Løn, altsaa omt. 245 Dollars, og saa forventer den et Tilskud fra Mr. Jens Digen; dets Størrelse kendte de iffe, da Mr. Valger skrev. Men det er, at det bliver en saa lille Løn, at Præfektfamilien kan iffe skaffe sig Vopæl og Ernæring for den, saa meget mere som der er Dyrtd paa Grund af Misvæfkt i Njor og Krigen.

Pajt, R. er betænkelig ved, hvad han falder „privat Hjælpeforretning“ Vigaard og Gustru“. Er det iffe et meget højdadeligt Navn, han bruger? Men bortset fra Betegnelsen, saa har man dog for hørt om privat Hjælp. I Røbet af det sidste Ar har Samfundets Formand ladet foretage en privat Indsamling til en af vore Præster, der havde langvarig Sygdom i sin Familie. Og to af vore Præster (og vist en af vore Lærere) har nemlig indsamlet Bidrag til at jende en gammel Mand til Alderdomshjemmet i Bruff. Mange private Indsamlinger har der været og vil der ifferet komme i Fremtiden, og om det maatte glemmes til Præfektens i Brisbane, da vilde det iffe være noget usædvanligt. Men især har jeg ment og mener fremdeles, at den Skasse, der burde oprettes, skulde være for Missionen i Almindelighed baade i Queensland og paa New Zealand, saa der kunde udes Hjælp fra den, hvor det tiltrængtes.

Med Henfyn til Udsendelsesmødet for Pajt, Vigaard spørger Pajt, R.: „Hvem udsender? Det kunde da iffe være Samfundet.“ Na, hvem kan vide det? Jeg har dog den Mening, at han er udsendt af Samfundet. Det var nemlig den for. Kirke, som 1915 ordinerede Rand, Vigaard paa Nald fra Menigheden i Brisbane. Var hans Ordination iffe første Skridt paa Udsendelsesbanen? Bevilgede Kirkeraadet iffe 100 Dollars af Missionens kasse til Pajt, Vigaard til Australien? Var det iffe et andet Skridt paa samme Vej? Paa Andetfald af Samfundets Formand rejste Pajt, Vigaard noget omkring i Menighederne, talte om den australiske Mission og samlede Rejsepenge. Var det iffe ogsaa Skridt imod Udsendelsen? Jo, Samfundet har vedfærdigt sig hans Udsendelse klart nok, om end iffe noget officielt Udsendelsesmøde blev arrangeret af det.

Men saa Mødet i Hampton, som jeg er kommen til at falde Udsendelsesmøde, hvorledes kom det i Stand? Jeg ved det virkelig iffe; jeg var iffe med at lægge Plan for det. Jeg antager, at Menigheden og dens Præst foranstaltede det, fordi Mrs. Vigaard er barnefødt paa den Egn, og fordi hun og hendes Forældre og Søfende i Ar og Dag havde tilhørt Menigheden, og fordi man vilde glæde og opmuntre Pajt, Vigaard og hende og vise dem Deltagelse, før de rejste bort.

Pajt, Schultz var saa venlig paa egne og paa Menighedens Begne at indbyrdes mig til Mødet, og jeg tog med Glæde og Tak mod Indbydelsen. Menigheden i Staplehurst blev ogsaa indbudt, og en stor Del af Glæde at være til dette Møde i Hampton.

At Mødet i Hampton blev holdt, kan jeg iffe beklage; det er jeg fremdeles glad ved. Men derimod kan jeg beklage, om jeg er kommen til at støde an mod den officielle Samfundsborden ved at falde det Udsendelsesmøde; lad mig derfor hilsebeholdende Bedtænkelse og sige det iffe i det næste. Det Navn kan da iffe træde nogen for nær.

Dg til sidst blot dette: Lad os takke Gud, at der dog var to Mennesker, nemlig Pajt, Vigaard og hans Gustru, som var rede til at drage over til vore Landsmænd og frænder i Queensland, som raabte: „Kom over og hjælp os!“ og lad os støtte Gæringen baade der og her og passe paa, at vi iffe hindrer den.

Ivar Marius Hansen.

Danskere i politik

Denne Sag, da skal han nok faa de fornødne Oplysninger.

Jeg skal dog indbyrdes følgende Bemærkning af et privat Brev fra Mrs. Vigaard til en Veninde: „Vi tror, at her er en Gæring for os at øve i Brisbane, blot det lader sig gøre at faa de fornødne Midler, saa det bliver muligt for os at faa Opholdet.“ Mon disse Ord behøver Kommentar?

Men hvad siger „de Folk, Pajt, Vigaard arbejder iblandt?“ Det ved vi noget om. I Marsberetningen for 1916 Side 60—62 læses en længere Skrivelse fra Mr. A. A. Valger, Sekretar for Menigheden i Brisbane. Der staar, at Menigheden har lovet Pajt, Vigaard 50 Bund Sterling i aarlig Løn, altsaa omt. 245 Dollars, og saa forventer den et Tilskud fra Mr. Jens Digen; dets Størrelse kendte de iffe, da Mr. Valger skrev. Men det er, at det bliver en saa lille Løn, at Præfektfamilien kan iffe skaffe sig Vopæl og Ernæring for den, saa meget mere som der er Dyrtd paa Grund af Misvæfkt i Njor og Krigen.

Pajt, R. er betænkelig ved, hvad han falder „privat Hjælpeforretning“ Vigaard og Gustru“. Er det iffe et meget højdadeligt Navn, han bruger? Men bortset fra Betegnelsen, saa har man dog for hørt om privat Hjælp. I Røbet af det sidste Ar har Samfundets Formand ladet foretage en privat Indsamling til en af vore Præster, der havde langvarig Sygdom i sin Familie. Og to af vore Præster (og vist en af vore Lærere) har nemlig indsamlet Bidrag til at jende en gammel Mand til Alderdomshjemmet i Bruff. Mange private Indsamlinger har der været og vil der ifferet komme i Fremtiden, og om det maatte glemmes til Præfektens i Brisbane, da vilde det iffe være noget usædvanligt. Men især har jeg ment og mener fremdeles, at den Skasse, der burde oprettes, skulde være for Missionen i Almindelighed baade i Queensland og paa New Zealand, saa der kunde udes Hjælp fra den, hvor det tiltrængtes.

Med Henfyn til Udsendelsesmødet for Pajt, Vigaard spørger Pajt, R.: „Hvem udsender? Det kunde da iffe være Samfundet.“ Na, hvem kan vide det? Jeg har dog den Mening, at han er udsendt af Samfundet. Det var nemlig den for. Kirke, som 1915 ordinerede Rand, Vigaard paa Nald fra Menigheden i Brisbane. Var hans Ordination iffe første Skridt paa Udsendelsesbanen? Bevilgede Kirkeraadet iffe 100 Dollars af Missionens kasse til Pajt, Vigaard til Australien? Var det iffe et andet Skridt paa samme Vej? Paa Andetfald af Samfundets Formand rejste Pajt, Vigaard noget omkring i Menighederne, talte om den australiske Mission og samlede Rejsepenge. Var det iffe ogsaa Skridt imod Udsendelsen? Jo, Samfundet har vedfærdigt sig hans Udsendelse klart nok, om end iffe noget officielt Udsendelsesmøde blev arrangeret af det.

Men saa Mødet i Hampton, som jeg er kommen til at falde Udsendelsesmøde, hvorledes kom det i Stand? Jeg ved det virkelig iffe; jeg var iffe med at lægge Plan for det. Jeg antager, at Menigheden og dens Præst foranstaltede det, fordi Mrs. Vigaard er barnefødt paa den Egn, og fordi hun og hendes Forældre og Søfende i Ar og Dag havde tilhørt Menigheden, og fordi man vilde glæde og opmuntre Pajt, Vigaard og hende og vise dem Deltagelse, før de rejste bort.

Pajt, Schultz var saa venlig paa egne og paa Menighedens Begne at indbyrdes mig til Mødet, og jeg tog med Glæde og Tak mod Indbydelsen. Menigheden i Staplehurst blev ogsaa indbudt, og en stor Del af Glæde at være til dette Møde i Hampton.

At Mødet i Hampton blev holdt, kan jeg iffe beklage; det er jeg fremdeles glad ved. Men derimod kan jeg beklage, om jeg er kommen til at støde an mod den officielle Samfundsborden ved at falde det Udsendelsesmøde; lad mig derfor hilsebeholdende Bedtænkelse og sige det iffe i det næste. Det Navn kan da iffe træde nogen for nær.

Dg til sidst blot dette: Lad os takke Gud, at der dog var to Mennesker, nemlig Pajt, Vigaard og hans Gustru, som var rede til at drage over til vore Landsmænd og frænder i Queensland, som raabte: „Kom over og hjælp os!“ og lad os støtte Gæringen baade der og her og passe paa, at vi iffe hindrer den.

Ivar Marius Hansen.

Danskere i politik

Denne Sag, da skal han nok faa de fornødne Oplysninger.

Jeg skal dog indbyrdes følgende Bemærkning af et privat Brev fra Mrs. Vigaard til en Veninde: „Vi tror, at her er en Gæring for os at øve i Brisbane, blot det lader sig gøre at faa de fornødne Midler, saa det bliver muligt for os at faa Opholdet.“ Mon disse Ord behøver Kommentar?

Men hvad siger „de Folk, Pajt, Vigaard arbejder iblandt?“ Det ved vi noget om. I Marsberetningen for 1916 Side 60—62 læses en længere Skrivelse fra Mr. A. A. Valger, Sekretar for Menigheden i Brisbane. Der staar, at Menigheden har lovet Pajt, Vigaard 50 Bund Sterling i aarlig Løn, altsaa omt. 245 Dollars, og saa forventer den et Tilskud fra Mr. Jens Digen; dets Størrelse kendte de iffe, da Mr. Valger skrev. Men det er, at det bliver en saa lille Løn, at Præfektfamilien kan iffe skaffe sig Vopæl og Ernæring for den, saa meget mere som der er Dyrtd paa Grund af Misvæfkt i Njor og Krigen.

Pajt, R. er betænkelig ved, hvad han falder „privat Hjælpeforretning“ Vigaard og Gustru“. Er det iffe et meget højdadeligt Navn, han bruger? Men bortset fra Betegnelsen, saa har man dog for hørt om privat Hjælp. I Røbet af det sidste Ar har Samfundets Formand ladet foretage en privat Indsamling til en af vore Præster, der havde langvarig Sygdom i sin Familie. Og to af vore Præster (og vist en af vore Lærere) har nemlig indsamlet Bidrag til at jende en gammel Mand til Alderdomshjemmet i Bruff. Mange private Indsamlinger har der været og vil der ifferet komme i Fremtiden, og om det maatte glemmes til Præfektens i Brisbane, da vilde det iffe være noget usædvanligt. Men især har jeg ment og mener fremdeles, at den Skasse, der burde oprettes, skulde være for Missionen i Almindelighed baade i Queensland og paa New Zealand, saa der kunde udes Hjælp fra den, hvor det tiltrængtes.

Med Henfyn til Udsendelsesmødet for Pajt, Vigaard spørger Pajt, R.: „Hvem udsender? Det kunde da iffe være Samfundet.“ Na, hvem kan vide det? Jeg har dog den Mening, at han er udsendt af Samfundet. Det var nemlig den for. Kirke, som 1915 ordinerede Rand, Vigaard paa Nald fra Menigheden i Brisbane. Var hans Ordination iffe første Skridt paa Udsendelsesbanen? Bevilgede Kirkeraadet iffe 100 Dollars af Missionens kasse til Pajt, Vigaard til Australien? Var det iffe et andet Skridt paa samme Vej? Paa Andetfald af Samfundets Formand rejste Pajt, Vigaard noget omkring i Menighederne, talte om den australiske Mission og samlede Rejsepenge. Var det iffe ogsaa Skridt imod Udsendelsen? Jo, Samfundet har vedfærdigt sig hans Udsendelse klart nok, om end iffe noget officielt Udsendelsesmøde blev arrangeret af det.

Men saa Mødet i Hampton, som jeg er kommen til at falde Udsendelsesmøde, hvorledes kom det i Stand? Jeg ved det virkelig iffe; jeg var iffe med at lægge Plan for det. Jeg antager, at Menigheden og dens Præst foranstaltede det, fordi Mrs. Vigaard er barnefødt paa den Egn, og fordi hun og hendes Forældre og Søfende i Ar og Dag havde tilhørt Menigheden, og fordi man vilde glæde og opmuntre Pajt, Vigaard og hende og vise dem Deltagelse, før de rejste bort.

Pajt, Schultz var saa venlig paa egne og paa Menighedens Begne at indbyrdes mig til Mødet, og jeg tog med Glæde og Tak mod Indbydelsen. Menigheden i Staplehurst blev ogsaa indbudt, og en stor Del af Glæde at være til dette Møde i Hampton.

At Mødet i Hampton blev holdt, kan jeg iffe beklage; det er jeg fremdeles glad ved. Men derimod kan jeg beklage, om jeg er kommen til at støde an mod den officielle Samfundsborden ved at falde det Udsendelsesmøde; lad mig derfor hilsebeholdende Bedtænkelse og sige det iffe i det næste. Det Navn kan da iffe træde nogen for nær.

Dg til sidst blot dette: Lad os takke Gud, at der dog var to Mennesker, nemlig Pajt, Vigaard og hans Gustru, som var rede til at drage over til vore Landsmænd og frænder i Queensland, som raabte: „Kom over og hjælp os!“ og lad os støtte Gæringen baade der og her og passe paa, at vi iffe hindrer den.

Ivar Marius Hansen.

Danskere i politik

Denne Sag, da skal han nok faa de fornødne Oplysninger.

Jeg skal dog indbyrdes følgende Bemærkning af et privat Brev fra Mrs. Vigaard til en Veninde: „Vi tror, at her er en Gæring for os at øve i Brisbane, blot det lader sig gøre at faa de fornødne Midler, saa det bliver muligt for os at faa Opholdet.“ Mon disse Ord behøver Kommentar?

Men hvad siger „de Folk, Pajt, Vigaard arbejder iblandt?“ Det ved vi noget om. I Marsberetningen for 1916 Side 60—62 læses en længere Skrivelse fra Mr. A. A. Valger, Sekretar for Menigheden i Brisbane. Der staar, at Menigheden har lovet Pajt, Vigaard 50 Bund Sterling i aarlig Løn, altsaa omt. 245 Dollars, og saa forventer den et Tilskud fra Mr. Jens Digen; dets Størrelse kendte de iffe, da Mr. Valger skrev. Men det er, at det bliver en saa lille Løn, at Præfektfamilien kan iffe skaffe sig Vopæl og Ernæring for den, saa meget mere som der er Dyrtd paa Grund af Misvæfkt i Njor og Krigen.

Pajt, R. er betænkelig ved, hvad han falder „privat Hjælpeforretning“ Vigaard og Gustru“. Er det iffe et meget højdadeligt Navn, han bruger? Men bortset fra Betegnelsen, saa har man dog for hørt om privat Hjælp. I Røbet af det sidste Ar har Samfundets Formand ladet foretage en privat Indsamling til en af vore Præster, der havde langvarig Sygdom i sin Familie. Og to af vore Præster (og vist en af vore Lærere) har nemlig indsamlet Bidrag til at jende en gammel Mand til Alderdomshjemmet i Bruff. Mange private Indsamlinger har der været og vil der ifferet komme i Fremtiden, og om det maatte glemmes til Præfektens i Brisbane, da vilde det iffe være noget usædvanligt. Men især har jeg ment og mener fremdeles, at den Skasse, der burde oprettes, skulde være for Missionen i Almindelighed baade i Queensland og paa New Zealand, saa der kunde udes Hjælp fra den, hvor det tiltrængtes.

Med Henfyn til Udsendelsesmødet for Pajt, Vigaard spørger Pajt, R.: „Hvem udsender? Det kunde da iffe være Samfundet.“ Na, hvem kan vide det? Jeg har dog den Mening, at han er udsendt af Samfundet. Det var nemlig den for. Kirke, som 1915 ordinerede Rand, Vigaard paa Nald fra Menigheden i Brisbane. Var hans Ordination iffe første Skridt paa Udsendelsesbanen? Bevilgede Kirkeraadet iffe 100 Dollars af Missionens kasse til Pajt, Vigaard til Australien? Var det iffe et andet Skridt paa samme Vej? Paa Andetfald af Samfundets Formand rejste Pajt, Vigaard noget omkring i Menighederne, talte om den australiske Mission og samlede Rejsepenge. Var det iffe ogsaa Skridt imod Udsendelsen? Jo, Samfundet har vedfærdigt sig hans Udsendelse klart nok, om end iffe noget officielt Udsendelsesmøde blev arrangeret af det.

Men saa Mødet i Hampton, som jeg er kommen til at falde Udsendelsesmøde, hvorledes kom det i Stand? Jeg ved det virkelig iffe; jeg var iffe med at lægge Plan for det. Jeg antager, at Menigheden og dens Præst foranstaltede det, fordi Mrs. Vigaard er barnefødt paa den Egn, og fordi hun og hendes Forældre og Søfende i Ar og Dag havde tilhørt Menigheden, og fordi man vilde glæde og opmuntre Pajt, Vigaard og hende og vise dem Deltagelse, før de rejste bort.

Pajt, Schultz var saa venlig paa egne og paa Menighedens Begne at indbyrdes mig til Mødet, og jeg tog med Glæde og Tak mod Indbydelsen. Menigheden i Staplehurst blev ogsaa indbudt, og en stor Del af Glæde at være til dette Møde i Hampton.

At Mødet i Hampton blev holdt, kan jeg iffe beklage; det er jeg fremdeles glad ved. Men derimod kan jeg beklage, om jeg er kommen til at støde an mod den officielle Samfundsborden ved at falde det Udsendelsesmøde; lad mig derfor hilsebeholdende Bedtænkelse og sige det iffe i det næste. Det Navn kan da iffe træde nogen for nær.

Dg til sidst blot dette: Lad os takke Gud, at der dog var to Mennesker, nemlig Pajt, Vigaard og hans Gustru, som var rede til at drage over til vore Landsmænd og frænder i Queensland, som raabte: „Kom over og hjælp os!“ og lad os støtte Gæringen baade der og her og passe paa, at vi iffe hindrer den.

Ivar Marius Hansen.

Rogle Bemærkninger.

Man kan undertiden høre Folk, der siger, at det betaler sig iffe at øde til Samfundets Skolevæsen, eller til Missionerne, eller til Herrens Sag i det hele taget. Man kan endog høre Præster og fremtrædende Medlemmer i Menighederne udtale sig kritiserende overfor Skolegæringen, og Skolens Bestyrer og Lærere hører Genstand for ufarlig Dmtale. Og selv om der maatte være nogen Sandhed i, hvad der siges, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.

Men saadanne burde hufte paa, at et ufarligt og ubetænksomt Ord ofte kan have daarlige Følger. Naar man i ung Mand eller Kvinde har lært paa at belyse en af Samfundets Skoler, men blev afholdt derfra ved at høre dem uforsvaret og uafsluttet om det, der er omgaaende, saa er det dog som oftest kun halv Sandhed.